

O veverce, která stála za starou belu

Tahle veverka byla vždycky trochu divná. Hlavičku nosila trochu moc vysoko. Očásek měla trochu přepečlivě načechraný. Oříšky si vybírala největší a s nejlustšími červy. Drze se o ně s ostatními veverkami hádala.

„Tohle je moje! Nejlepší oříšek, nejčerstvější šiška, nejčervenější malina! Všechno to je moje, protože...protože...!“ Tady jí došla řeč. Sama nevěděla proč. A tak se jí ostatní veverky prostě vysmály a utekly. I s kořistí.

Veverka seděla na nejvyšší větvi a trucovala. Proč to nikdo nevidí? Je prostě nejúžasnější ze všech, to se pozná hned a bez důvodu. Ale budiž. Najde pořádný důkaz. Takový, který ostatním navždycky zavře pusku.

Moc se nerozmýšlela a vyrazila. Z jednoho stromu skočila na druhý, pak na třetí. Z prvního lesa do dalšího. Přes ořechovou alej, kolem dvou polí a tří luk.

Pak se zastavila. Na větvi přímo před ní ležela roztažená kuna. Koukala trochu překvapeně.

„Kdybych zrovna neměla po večeri, asi bych tě kousla,“ protáhla kuna líně.

„To nemůžeš,“ lekla se veverka, „já jdu do světa zjistit, proč jsem ze všech veverek zrovna já ta nejbáječnější.“

„Když nejbáječnější, tak nejbáječnější,“ pokrčila rameny kuna. „No tak běž. Dneska tě nechám. Ale příště, příště si na mě dej velký pozor.“

To není málo, pochválila se veverka, když přeskočila na další strom. Jenom ty nejlepší z nás se setkají s kunou a můžou o tom vyprávět. Potom si našla příhodnou dutinu, zalezla do ní a

POHÁDKA PRO MYSLIVEČKY

píše Noemi Cupalová, kreslí Sofie Helfertová

očásek si přitáhla až k uším. Na jeden den by to mohlo stačit.

Příštího dne kolem poledne ji ten běh začal trochu nudit. Zpomalila. Rozhlížela se po okolí a šplhala na nejvyšší větve nejvyšších stromů. Chvost držela nahoře jako pyšnou vlajku. „To jsem já! Nejlepší ze všech veverek!“ zakřičela a vzápětí se příšerně lekla. Něco jí popadlo a vyneslo vysoko do vzduchu. Jestřáb.

„Hele. Pusť mě,“ začala veverka smlouvat. Jestřáb nic.

„Když jsem říkala, že jsem nejlepší, nemyslela jsem na chuť,“ snažila se veverka podívat jestřábovi alespoň do jednoho oka. Jestřáb zase nic. Letěl, hlavu nataženou dopředu. K hnízdu. V dálce už bylo vidět.

„Ty mě chceš hodit mladým!“ polekala se veverka a rychle pokračovala: „Ale mě ani kuna nežrala! Vážně!“ Jestřáb zaváhal a zpomalil.

Prohlédl si veverku z levé strany. Pak z pravé. Zatahal ji za uši.

„Zdáš se mi, pravda, poněkud tuhá,“ hvízdnuł znechuceně. „Dobře. Chtěla jsi pustit. Prosím,“ rozevřel jestřáb lhostejně pařáty. Letěl zrovna docela nízko nad korunami, ale i tak se veverka při pádu dost potloukla. Seděla pak ještě dlouho přitisknutá ke kmeni a snažila se vzpamatovat.

Dál pokračovala veverka pomalu. Vybírala si nižší větve. Schovávala se. Taky hlad jí začínal trápit, dva dny už pořádně nejedla. Jen tu a tam nějakou bobuli v běhu. Když tedy našla paseku červenou malinami, nerozhlížela se a vrhla se do jídla. Cpala se a cpala, šťáva jí ulepila obě

přední tlapky i nos, ale veverka měla oči jen pro maliny.

Lišky spící v houští si všimla, až když jí narazila na hřbet. Rychlostí blesku vylétla veverka na nejbližší strom. Liška vyskočila a zlehka se opřela o kmen přední prackou.

„Ale dobré odpoledne,“ usmála se liška přesladce. „Takovou návštěvu jsem nečekala. Kdepak ses tu vzala?“

„Já jsem nejskvělejší ze všech veverek,“ prohlásila veverka samolibě. Strach teď neměla. Shlížela na lišku pod sebou a poskakovala po větví.

„Hm,“ broukla liška. Pečlivě si veverku prohlédla. Po dlouhém běhu, po krátkém letu, prudkém pádu a opatrném schovávání byla celá zubožená. „Krasavice,“ rýpla si liška.

„Není divu, že se podle vás začalo říkat stará bela.“

„Stará bela, to neznám,“ zarděla se veverka, která přeslechla ironii v liščině medovém hlase. „Je to pochvala?“

„Ta největší. Ráda ti to vysvětlím,“ vrněla liška a přešlapovala v mechu. „Jen pojď blíž.“

Veverka se opatrně spustila níž.

„Je to staré, prastaré pojmenování. Neboj se ještě blíž. Je to tajemství, nesmí ho slyšet všichni,“ ztišila liška hlas.

Veverka seskočila ještě o větev.

„Lidé tak říkali tvým prapříbuzným, sibiřským veverkám.“

vat odstrčená nešťastnice, ale veverka se sebejistě napřímila. „Jsem nejbáječnější, nejlepší a nejskvělejší veverka ze všech veverek! Přemohla jsem kunu, unikla jsem jestřábovi a na lišce jsem vymámila prastaré veverčí tajemství. Ode dneška mi říkejte Stará Bela a klaňte se mi!“

Stará Bela. To znělo veverkám vznešeně. Nedalo se tedy nic dělat. Ze Staré Bely se tedy stala královna všech veverek. Sedávala na větvi a celé dny se cpala ovocem, bobulemi a ořechy, které jí ostatní veverky nosily darem. Strašně ztloustla a zapoměla běhat. Nakonec ji zadávala divoká kočka, co šla náhodou kolem a o starých belách v životě neslyšela.

Tak to v životě bývá...

Liška už skoro nebyla slyšet. „Pojď ještě maličko ke mně, abych ti mohla pošeptat zbytek!“

Ale zbytek už veverku nezajímal. Mrskla sebou a vylétla vzhůru po kmeni. Měla, co potřebovala. Liščí morda za ní jen naprázdno zacvakla.

Cesta domů jí trvala snad týden. Nepospíchala. Pečlivě si česala srst a jedla všechno, na co cestou narazila. Když ji pak upravenou a vykrmenou uvítaly její známé stromy, už se neschovávala. Hrdě vztyčila chvost a z nejlepšího místa u potůčku bez okolků vystrčila veverku, která zrovna pila.

„Kdo si myslíš, že jseš,“ začala nadá-

MĚLA LIŠKA PRAVDU?

Měla. Jenom to pyšná veverka pochopila úplně opačně.

Kdysi dávno se na Sibiři platilo veverčími kůžemi. I veverkám u nás v zimě maličko zesvětílá srst. Pro sibiřské veverky znamenala v téměř celoročním sněhovém pokryvu světlejší barva pravděpodobně sebezáchovnou nutnost. Není se tedy čemu divit, že se pro ně vžilo pojmenování bělka nebo bela.

Kůže nám jako platidlo nezůstaly, rčení nicméně vydrželo až dodnes. Když něco stojí za starou belu, má to hodnotu ztrouchnivělé veverčí kůže. Tedy žádnou.